

Gönüller ayrıldığında insanların kanla, parayla, daha güzel yollar ve fabrikalar için, bir takım haklar için bir arada kalmaya devam edeceğine inanan bir insan değilim. Kürtler ve Türkler için oluşturulmuş *o et ve tırnak* edebiyatının pek geçerli olmadığına hepimiz farkındayız, meselenin giderek bir kan davası halini aldığını görüyoruz. PKK'nın bir takım Kürtlere ve Türkiye devletinin bir takım Türklere eziyet etmesi kaideyi esnetmeyen istisnalar; evet, ben de bir Türk olarak bu devletten çok çektim ama Kürtler kadar değil ve evet PKK bazı Kürtlere de kötülük yapıyor olabilir ama asıl meselesi o Kürtlerle değil.

Otuz sene önce, silah Kürtler için bugünküne denk bir siyaset aracı haline gelmeden kültürel haklar, TV kanalları, üniversiteler, ekonomik gelişme, *özerklik* belki işi tatlıya bağlardı. Ancak bugün PKK yenilmeden verilmiş bu hakların hepsi zihinlerde PKK'nın lehine kaydediliyor. Silah netice alabilir bir araç haline geldiği ve nihayetinde her iki tarafın da elinde harcayacak gariban çok olduğu için, ve tabi, diğerlerine nazaran en kolay yol olduğu için bırakılmıyor. Kürtlerin devlete, devletin Kürtlere güvenmemek için sebepleri çok Sonuç, otuz senedir bitmeyen kavga.

Devletin bugün Kürt siyasetinin istediği her şeyi karşılasa bile, yarın daha fazlası için silaha sarılmayacaklarına dair garanti araması sonuçsuz kalır. PKK kendini feshedip, silahlarını devlete teslim etse bile yarın başka bir örgütün daha geniş taleplerle hayat bulmamasının garantisi yok. Kürtler de silah olmadığına devletin kendilerine ne kadar iyi davranacağını tartıyor ve pek güven duymuyor olmalı. İki taraf da haklı, iki taraf da haksız.

Bir evlilik olsa, iki tarafın da böyle güvensiz olduğu durumun tek çıkışını *boşanma* olarak görürdük, muadili Kürtlerin de kendi hantal bürokrasilerine sahip olması ve kendilerini yönetiyormuş gibi yapmasıysa, şahsen benim buna itirazım yok. Bir gün bu milletin önüne *Kürtler bağımsız olsun mu?* diye bir plebisit gelsin ve bu yaradan siyaset yapan herkese cevap versin isterim.

Cevap tahmin edildiği gibi çıkmayabilir, Türklerin de önemli bir kısmı artık Kürtlerden ayrılmak isteyebilir. *İçimizdeki düşmandansa, dışımızdaki dost* olsunlar isteyebilir, ama görünen o ki, bu gidişle o zamana kadar daha çok garibanın kanı akacak, daha çok ocakların dumanı kızıla çalacak.